

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. D. Ioannis Ivsti Lanspergii, Natione Bavari, Illvminati Ac Religiosissimi viri, Carthusiae Coloniensis ante annos centum Vicarii, & Magistri Nouitiorum laudatissimi Opera

In Qvinque Tomos Distributa, à mendis expurgata, veteri integritati
restituta, & indicibus locupletata

In Passionem D.N. Iesv Christi Homeliae quinquaginta sex, Theoremata
viginti octo, totidemque sermones. In Monotesseron Praeterea Eivsdem
Passionis Dominicae, iuxta Euangelistarum & historiae fidem, Elucidatio.
Conciones ad Haec Paraeneticae in praecipuis anni & Sanctorum
festiuitatibus habitae

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, Anno M.DC.XXVIII

Via mirabilis Sanctorum quæ sit, quam Christus prior, deinde Sancti
omnes ambulauerunt, nosq[ue] deceat imitari. Serm. II.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47113](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47113)

IN EADEM SOLENNITATE.

*Via mirabilis Sanctorum qua sit, quam Christus prior, deinde Sancti
omnes ambulauerunt, nosq; doceat imitari.*

Sermo II.

Reddedit Deus mercedem laborum sanctorum suorum, & deduxit eos in via mirabili. Sapientie X. &c. Omnium hodie sanctorum, charissimi, memoriam agimus festiuam, ipsis gratulantes quod de miseria ad beatitudinem, de labore ad requiem, ad victoriam de bello, de pugna ad coronam, de luctu ad triumphum, de metu periculisque ad securitatem, de morte transferunt ad vitam, & hanc tum felicissimam tum sempiternam. Itaque his gratulantes nos quoque simul excitemus ad eorundem imitationem, confortati inde quod non ignoramus homines eos fuisse quemadmodum nos, utpote mortales, infirmitatibus subiectos, tentatosque per omnia licet gratia Dei illustrioribus, utpote cui in se locum maximè congruum præbuerit. Scimus quoque eandem beatitudinem, quam illi receperunt, nobis esse promissam. Legimus itaque: *Reddidit Deus mercedem laborum sanctorum suorum, &c.* Quam mercedem? quam nec oculus vidit, nec auris audiuit, nec in cor hominis ascendit, quam præparauit Deus diligentibus se, nimirum quæ nec videri nec dici, nec capi potest, nisi ab eo, qui extra hanc miseriam constitutus, totus iam felix, totus vnus cum Deo factus est. Ad hanc felicitatem sanctos suos deduxit Dominus in via mirabili, hoc est, in via à mundi sapientibus incognita contempta ac reprobata, quam Christus ipse prior ambulauit, docuit, nobisque imitabilem fecit. Quo circa in Euangelij quoque principio hodie dicitur: *Videns Iesus turbas ascendit in montem, & secute sunt eum turbae multa. Videns Iesus turbas? Nempe quas creauit, quas vocauit, quasq; saluare volebat omnes.* Itaque ascendit in montem. Ascendit super coelos coelorum, sedetque ad dexteram patris. Ascendit in montem. Ipse est qui & descendit propter nos. Quum enim diues esset, propter nos egenus factus est, ut pauperes spiritu omnes faceret regni celestis ciues. Denique cum esset æqualis Deo, propter nos semetipsum humiliavit, formam serui accipiens, ut de se & verbo & opere clamaret: *Discite à me, quia mitis sum & humilis corde.* Aded sanè mitis, ut sicut agnus coram tondente se non aperiret os suum, & sicut ouis duceretur ad victimam, & cum malediceretur, non maledicebat, quo mites quoque qui se hic non defendunt, faceret beatos omnes. Misericors præterea qui non venerat iudicare, sed saluare quod perierat. Esuriens quoque & sitiens iustitiam, quâ obrem prædicationi aded feruens insistit, aded orationi, ut nocte somnû intermitteret, & die differret cibum. Porrò, quam fuerit pacificus, liquet inde, quod non pepercit sibi, sed tradidit in mortem animam suam, ut nos patri, quum inimici essemus, reconciliaret. Luxisse autem & illum nostra peccata testantur lachrymæ, quas vel super Hierosolymam flens, aut in cruce fuderat. Porrò, quam mundo corde sit quis enarrabit? Nempe speculum sine macula, candor lucis æternæ, in quam nil potest coinquinatum intrare. Ad extremum non modo persequutionem propter iustitiam passus est à Iudæis

Esa. 64.
1. Cor. 6.

Sap. 10.
Via mirabilis Sanctorum
quæ sit, &
quo modo
Christus eam
ambulauerit.

Matt. 5.
Beatitudines octo
quod Christus
in se ex-

presserit.
Ephes. 4.
Hebr. 12.
2. Cor. 9.

Matt. 5.
Phillip. 2.
Matt. 11.

Esa. 52.
1. Pet. 2.
Ioan. 12.
Matt. 5.
Luc. 6.

Esa. 53.
Rom. 3.
Luc. 19.

Sap. 7.
Apoc. 11.
Matt. 5.

FFF

illi

Φ. VI
13

Thren. 1.
Matt. 4.

illi insidiantibus, verum etiam inuisus exosusque habitus, atque tandem extra ciuitatem eiectus, & in crucem suspensus. Hoc modo saluator, doctor, & legifer noster docuit nos viam illam, imò factus est ipse via omnibus credentibus atque se imitantibus in salutem. Propterea enim in mundum ad nos venit, vt viam ad regnum cœlorum hanc mundo supra quinque annorum milia incognitam ostenderet. Tanto namque tempore nemo hanc inuenire, nemo reperire introitum poterat ad regnum cœlorum. Adeo vt via etiam solitè recta ambularent via, portam tamen introitum que ciuitatis supernæ inuenire non potuerunt nisi clausam, quousque Christus veniret, & ad regnum cœlorum viam omnibus faceret manifestam, primus ambularet, primus reperiret, primus intraret. Inde sequuta sunt eum turbæ multæ, nimirum hæ, quarum omnium festiuam hodie agimus memoriam, quibus aliquando & nos iungendo: & speramus, & votis supplicibus oramus. Ad Christum enim cupimus, ad Deum venire optamus omnes, in quo refectio, vita, gaudium, quies, felicitasque est sempiterna. Quis enim non cuperet? quis non optaret? Veruntamen videte, charissimi, quomodo optemus. Nemo seipsum fallat. Est seruus quærens, atque sequi cupiens dominum suum terrenum. Respondetur ipsi ex Colonia illum in Angliam migrasse. Inquiret de via in Angliam perueniendi seruus, commonstratur via per Brabantiam, aut si alia vicinior est veniendi ad Angliam. Ille vero hæc audiens, ascendit Noricum, Bavaricamque & Austriam, nihilominus dicens se optare quærereque, quo possit modo venire ad dominum suum. Quomodo verò in veritate hæc dicere queat, aut quomodo dominum ex animo suum quærat, quis est qui non videt? Cui non ridicula videbitur responsio, dominum in Anglia habitantem, quærere in Austria? Hoc modo vereor multis nostrum contingit. Quis nostrum non optat esse cum domino Deo? Quis mortalium non optat se fore felicem? Hoc enim modo loquimur plerique omnes: Vtinam essem cum Christo in regno cœlorum. At quomodo hoc verè dicimus, quamdiu hunc mundum amamus, quamdiu ab eius negocijs, ab eius occupatione, ab eius amore non auellimur? Scimus viam illam arctam & angustam quæ ducit ad vitam, quam Christus ipse prior, deinde sancti omnes ambulauerunt: hanc ambulamus, illos qui præierunt, sequamur, & perueniemus quo ipsi peruenierunt ad Deum. Veruntamen qui latam viam, quæ ducit ad perditionem, vult ambulare, hic quærît in occidente, aut dicit se potius quærere Christum, qui habitat in oriente. Quapropter qui dicis, Vtinam essem cum Deo, pedum tuorum gressus, hoc est, affectuum & motuum singulorum tuorum gressus consummationesque considera. Vide iter pedum tuorum quo ambules, vide & diligenter expende, hæcine sit via quam Christus ambulauit, in qua securæ sunt eum sanctorum turbæ multæ? Dicitur autem via hæc quoque mirabilis, quia reuera mirabile est & infuerum seculi prudèribus ad diuitias, ad opes venire per paupertatem omniumque rerum contemptum.

Nunquid nõ via dici potest mirabilis, paupertatè suadere, qua heres efficiaris regni cœlorum aut dicere emi paupertate? An mirabile nõ est, patientiam obtinere victoriã, per sustentiam obtinere coronam, labore peruenire ad requiem, per angustias atque pressuras multas obtinere requiem & securitatem?

Matt. 7.

Via Sancto-
rum cur di-
catur mi-
rabilis.

tem? Ecce omnium videt desideria Deus. Itaque primum interrogans: Quid, inquit, optas? Diuitias, opes, regnumque si habere possem, respondet, cupio, Esto, inquit Deus, pauper spiritu, & habebis regnum caelorum. *Relinque omnia que habes, & da pauperibus, & habebis thesaurum in caelo.* Alius, inquit, volo honoras. Esto, ait Christus, despectus. Sustine ut oderint te homines, & exprobrauerint & tibi maledixerint propter Deum, hoc est, propter iustitiam, propter veritatem, propter virtutem. Sustine ut derideant te, ut tibi illudat, ama nesciri & vilis reputari, & coronaberis gloria & honore, & hoc tempore opportuno. Alius optat libertatem, & huic dicitur: Sustine pressuras & contradictiones. Alius consolationem cupit & latitiam. Veruntamen respondetur illi, per luctum esse veniendum ad consolationem. Videtis quomodo contraria, & his quae optamus ex diametro repugnantia iubemur amare, quomodoque via illud dicatur esse ad id obtinendum, a quo maxime videtur distare? Mirabilis est igitur via, in qua suos deducit electos Dominus Deus noster. Sed mirabilius multo est quod sanctis suis, quando viam hanc ambulant, non solum toleranda, sed maxime etiam optata facit haec carni alioqui molesta, mundi que amicis inuisa, puta frigus, aestum, famem, laborem, vigiliam, sitim, exilia, persecutiones, opprobria, contumelias, poenas, iniurias, persecutiones denique & mortem, quae sancti laeti & alacres pro Christi subierunt amore. Inde videre possumus charissimi, quanto intervallo distemus, quanto ve accedamus ad sanctorum vitam. Idem nobis cum illis Dominus est aequus ac olim misericors, non inferior largitate, nec bonitate minor. paratus ignoscere, paratus misereri, paratus subuenire, paratus quaecumque necessaria sunt, nobis largiter donare, modo ipsi nos non impediamus, non pracludamus eius gratiae ostium, nec pulsantem ad ostium, cordis propellamus. Caterum, quia in omnibus delinquimus, in omnibus non solum inferiores sanctis, sed miseri etiam & peccatores sumus, multisque debitis impliciti indefinenter ad Dominum clamemus, sanctosque Dei omnes intercessores ad Deum mittamus pro nobis. Cognoscunt enim quid nobis sit necessarium. Amant etiam charitate perfecti, optantque bonum nostrum, nec minus licet eisdem orare nunc pro nobis quam olim, dum de sua adhuc salute haud erant securi, nec intercessores pro nobis mittere eos ad Deum, a Christo est deficere vel diffidere Deo, quandoquidem Paulus non Deo diffidit, aut a Christo defecisse credendum est, quando homines adhuc mortales, & ipse mortalis pro se vt orarent, rogauit. Possunt igitur sancti pro nobis orare, possumus & eos vt pro nobis intercedant (quomodo homines pios adhuc mortales possumus) inuocare. Quae sanctorum inuocatio omni modo licita, diuini que scripturis consona est. quamque felicior sit, vt puro, oratio haec, qua confidens in Dominum quis, quam humillime, quamque feruentissime potest ipsemer salutaria desideria sua portat, refertque coram Deo, humiliando verecundem animam suam coram illo vituperansque & accusans seipsum: illum vero laudans & bonitatem allegans illius pro se, dum prosterne effunditque in preces se ante illum. Hoc enim modo se in cognitionem amoris Dei perducit, assuescitque quod super omnia optimum suauissimumque est, fiduciam habere in Deo, qui super omnia est benedictus in secula. Amen.